

סיפורי העוז והגבורה של האחיות והאחים באירועי השבעה באוקטובר ומלחמת חרבות ברזל

תשפ"ד 2024

אחיות ואחים יקרים,

ביום זה אנו מציינים את יום האחות הבינלאומי 2024. כבכל שנה, אבקש לנצל את ההזדמנות ולהודות לכם מעומק הלב בשמי ובשם אזרחי ישראל על המסירות והמקצועיות בעבודתכם ועל המחויבות והחמלה שכל כך מאפיינות אתכם.

השנה, יום האחות הבינלאומי מתקיים בצל אירועי ה-7 באוקטובר ומלחמת "חרבות ברזל". אלו ימים מורכבים למדינת ישראל שבהם הוכח שוב כי מערכת הבריאות שלנו היא מהטובות ביותר בעולם. כל זאת, בזכות ההון האנושי האדיר שמרכיב אותה ובפרט אתם - האחיות והאחים - שהתגייסתם ונרתמתם לטפל בפצועים הרבים ובאזרחים שפונו מביתם בגבורה ובעוז.

הוכחתם כמה תפקידכם משמעותי לעמידה באתגרים שהציבה לנו המלחמה, וכמה פועלכם ותרומתכם הם הכוח שמניע את המערכת כולה בעת שגרה ובמיוחד בעת חירום. אתם מהווים את הקו הראשון שבו נפגש כל חולה וכל מטופל בבתי החולים, במרכזים הרפואיים ובקופות החולים. אתם מייצגים את אהבת האדם, את הרגישות ואת האנושיות במערכת הבריאות כולה.

אני מבקש להביע את הערכתי והוקרתי הרבה על העשייה הבלתי מתפשרת שלכם למען כלל הציבור ללא הבדל וללא תנאי.

משרד הבריאות מחויב להמשיך ולפעול להגדלת מספר האחיות והאחים ועובדי מקצוע האחות במערכת, תוך שמירה על רמה מקצועית גבוהה, ומתוך הבנה אמיתית של הצורך בהפחתת העומסים והלחץ שהם מנת חלקם.

אני מברך כל אחת ואחד מכם ומאחל לכם המשך עשייה מבורכת. יישר כוח!

בהערכה רבה,

ח"כ אוריאל בוסו

שר הבריאות

אחיות ואחים יקרים,

אנו מציינים היום את יום האחות והאח.

מאז מאורעות השבעה באוקטובר והמלחמה שפרצה בעקבותיהם, האחיות והאחים במדינת ישראל מובילים את מערכת הבריאות למתן מענה ברמה הלאומית בכל המתארים בהם נדרש טיפול. אתם נמצאים בשטחי לחימה, מצילים חיים ומטפלים בפצועים; פועלים בבתי החולים במחלקות האקוטיות, במחלקות השיקום המורחבות ובשירותי בריאות הנפש. האחיות והאחים התגייסו להרחבת השירות ופתיחת מרפאות חלופיות לקהילת המפונים, זאת לצד הפעלת כל רפואת השגרה במרפאות הראשוניות. אתם מלווים את החטופים השבים ובני משפחות החטופים, ברגישות ומקצועיות תוך התאמת הטיפול לצרכים הייחודיים. התגייסתם באופן מרשים לכלל צוותי הרפואה על מנת להבטיח החלמה ובריאות לכל התושבים. אחיות ואחים רבים גילו גבורה ואומץ לב בטיפול בפצועים תוך סיכון חייהם.

אנו גאים ביכולותיכם, במקצועיותכם וביכולת של אנשי ונשות מקצוע זה, לשנות ולהתאים באופן מדויק ביותר את המענה המקצועי הנדרש בהתאם לתנאים המשתנים במדינה, גם בשגרה אך במיוחד - בעת חירום. כל זאת, בזכות החתירה המתמדת למצוינות, רמה מקצועית גבוהה, למידה והתפתחות מתמדת, מסירות, חמלה ואהבת האדם.

המציאות הישראלית מחייבת אותנו להיערך לתקופה מאתגרת מתמשכת לתרחישים שונים. בכל התרחישים, לחוסנם ומקצועיותם של האחיות והאחים, תפקיד מרכזי בסיוע להתמודדות מול האתגרים הרבים ומתן מענה לצורכי התושבים. האחיות והאחים מהווים חוליה משמעותית בחוסנה של מערכת הבריאות כולה ובכך, גם בחוסנה של מדינת ישראל.

בשל חשיבותם ותרומתם של האחיות והאחים והשפעתם ברצף החיים של כל תושבי מדינת ישראל, ימשיך מנהל האחות, להוביל את תכנית החומש: 7% אחיות לאלף נפש, 60% מהאחיות בוגרות על בסיס, 6% אחיות מומחיות, בדגש על כשירות מקצועית מותאמת למצב.

משרד הבריאות ימשיך לפעול להרחבת התפתחותם המקצועית של האחיות והאחים במתארי טיפול מגוונים, הרחבת תרומתם לעבודת צוות, חיזוק רצף הטיפול וממשקי העבודה והרחבת הסמכויות הטיפוליות הניהוליות. הרחבה זו תוביל לקידום איכות הטיפול וזמינות השירות, השגת תוצאי טיפול טובים יותר, פיתוח דרכי התערבות חדשות מבוססות מחקר ושימוש מושכל במשאבים.

בשנה זו, נעסוק בשילובם של האחיות והאחים בפעולות מנהיגותיות וקידום ההשפעה הרוחבית על תהליכי קבלת החלטות ובקביעת מדיניות הבריאות במדינת ישראל.

ביום זה אני רוצה להביע הוקרה והערכה רבה על תרומתכם המשמעותית לשירותי הבריאות ולחזק אתכם במשימתכם החשובה לטובת החברה והאזרחים במדינת ישראל.

י"שר כוח,

משה בר סימן טוב

המנהל הכללי

עמיתות ועמיתים יקרים,

ראשית, אנו מבקשים להתפלל לשלומם וחזרתם הביתה במהרה של החטופים ולהחלמה מהירה ומלאה של הפצועים בגוף ובנפש.

המתקפה האכזרית ביום השביעי לאוקטובר והמלחמה שפרצה בעקבותיה, העמידו רף חדש של התמודדות שכמוה לא ידענו קודם, רף הדורש מקצועיות וחוסן גבוהים ביותר.

יום האחיות והאחים לשנת 2024, מוקדש לעשייה יוצאת הדופן של האחיות והאחים העושים ככל יכולתם תמיד להציל חיים, לטפל בפצועים בגוף ובנפש ולצערנו לאחרונה גם בטיפול בחטופים השבים והטיפול ברבבות המפונים מבתיהם.

בהובלת השר והמנכ"ל, הוכיחה מערכת הבריאות את חוסנה ואיתנותה ומאז פרוץ המלחמה היא נמצאת בעמדת הובלה. זוהי מערכת המתפקדת היטב בשגרה והוכיחה את יכולותיה גם בעת חרום. מערכת המתאפיינת בגמישות ויכולת תגובה מהירה בכל המתארים באשפוז בקהילה. הצוותים הרפואיים המצוינים, הנעזרים במגוון אמצעים רפואיים וטכנולוגיה חדשנית ומתקדמת, עומדים לזכותה. אנו ערוכים, מוכנים ודרוכים בכל עת ולכל תרחיש.

נמשיך לעמוד על המשמר ולהיערך לכל האיומים והסכנות הצפויים, על כל השלכותיהם, גם כאשר יכולתנו להעריך את הצרכים, מוגבלת ביותר ואף בלתי ניתנת לחיזוי תואם מציאות.

יודע כל הורה ואדם בישראל, אם חלילה ילדו החייל או ביתו החיילת, כמו גם כל אזרח במדינה, יזדקקו לטיפול רפואי - הם יקבלו את הטיפול טוב ביותר. מערכת הבריאות זוכה לאמון הציבור.

אנחנו במנהל האֶחָיוֹת, פועלים ללא לאות לחזק ולשמר את היתרונות המקצועיים של הצוותים במגוון פעולות, שמטרתן ליצור עבודת צוות איתנה, חיזוק ההכשרה והכשירות, עידוד מצוינות ושואפים תמיד להביא תועלת טיפולית וערך למטופל, בכל נקודת קצה, בכל עת, לכל צורך נדרש ובכל מתאר.

יש לנו מנהיגות והנהלה חזקה במערכת הבריאות, היוזעות להתמודד עם אתגרים מערכתיים מורכבים מאוד, ברמה גבוהה של פעולה. מנהיגות זו היא בעלת יכולת, לרכז את המשאבים והמענים לטובת הצרכים הנדרשים לציבור, מתגייסת לכל משימה, במחויבות ואחריות מלאה.

מאז השביעי לאוקטובר, נחשף רובד נוסף בעשייה המקצועית המעולה של מקצוע האֶחָיוֹת - והוא רובד העוז והגבורה.

אנו עדים לאחיות ואחים שחרפו נפשם על מנת להציל ולטפל בפצועים ובחטופים השבים: בשטחי הלחימה, בקיבוצים, בבתי החולים ובקהילה. אנו עדים להתגייסות המדהימה של אחיות ואחים במערך בריאות הנפש, במתארי השיקום ולסיוע של צוותי ההוראה והסטודנטים מכלל מוסדות ההכשרה. כולנו יחד עם אלפי מתנדבים שחברו למערכת הבריאות מהארץ ומהעולם.

מכל הגיבורים הללו, בחרנו לציין 30 סיפורי גבורה, של אחיות ואחים שראו לנגד עיניהם את טובת האחר ופעלו באומץ לב למול הסכנה, תוך הפגנת גבורה הירואית לצורך הצלת חיים והצלת נפש. כל אחד מהסיפורים המובאים לפניכם, הוא עוצמתי, מעורר השראה ומהווה גאווה מקצועית גדולה.

אני מבקשת לברך להודות ולהוקיר אתכם.

ד"ר שושי גולדברג

אחות ראשית ארצית

וראשת מנהל האֶחָיוֹת במשרד הבריאות

אחים ואחיות יקרים,

אנו נמצאים בימים קשים ומורכבים העוברים על מדינתנו. העשן הסמיך של הקרבות לא נעצר, והדם של מיטב יקירנו זועק לכל עבר. לצד החוסן הבטחוני של המדינה, אתם נמצאים שם יום יום, שעה שעה ועומדים בכל אתגר. סיפורי הגבורה שלכם שזורים בסיפורי האימה ואתם קרן האור של כולנו. ביום האחות, ברצוני להודות לכם על עשיה ללא גבולות, על חמלה אינסופית ועל זה שאתם נמצאים שם, תמיד, בכל קרב, על חיינו ועל בריאותנו. ימים מאתגרים נכוננו לנו, בטיפול בפצועינו ובשיקום רוחנו. בזכותכם יותר ויותר לבבות שרדו את התופת ובעזרתכם יותר ויותר פצועים יוכלו לחייך אל העתיד.

אסיים בתפילה לחזרתם של החטופים ולשלומם של נפגעי המלחמה. "וַיִּתֵּי שְׁלוֹם בְּאָרֶץ וְשִׁכְבֶּתֶם וְאִין מִחְרִיד וְהִשְׁבַּתִּי תִּיָּה רְעָה מִן הָאָרֶץ וְחָרֵב לֹא־תַעֲבֹר בְּאָרְצְכֶם" (ויקרא פרק כ"ו פסוק ו').

בשמי ובשם מדינת ישראל, תודה.

שלכם ושלכן,

אילנה כהן

יו"ר הסתדרות האחים והאחיות

אורלי ינון

שמי אורלי ינון, אני אחות אחראית במחלקה לשיקום אורטופדי במרכז הרפואי לשיקום לוינסטיין ברעננה.

מזה כ-24 שנה אני עובדת במרכז הרפואי לשיקום לוינסטיין, כאן מצאתי את ייעודי. זכיתי לעבוד במגוון מחלקות ובשמונה השנים האחרונות, אני מנהלת האֶחֱויות במחלקה לשיקום אורטופדי. בתפקידי אני מנהלת צוות אחיות וכוחות עזר ותפקידנו לתכלל את הטיפול השיקומי במטופלים המגיעים אלינו לאשפוז ממושך לאחר פגיעות טראומטיות, קטיעות, ניתוחים ועוד.

עם פרוץ המלחמה, תוך זמן קצר התחלנו לקלוט לשיקום אורטופדי נפגעי גוף ונפש. מצאתי את עצמי מחזקת את הצוות שבעצמו היה במצב נפשי מורכב: בני משפחה מגויסים, אובדן של יקירים בדרגות קרבה שונות.

התגייסנו כולנו יחד לטפל בכולם:

בתושבת העוטף ובבן זוגה שגונן עליה מ-15 מחבלים.

בצעירה שאיבדה את בן זוגה שהגן עליה במסיבה ברעים.

בלוחם שאיבד בקרב את מפקדו ולמחרת התבשר ששני חברי ילדותו נהרגו.

חיברנו ויצרנו קשרים בין לוחמים שנתנו מוטיבציה "והרימו" אחד את השני.

חיבקנו חייל פצוע שאיבד את אחיו בקרב.

תמכנו בחיילים שנסעו פעם אחר פעם להלוויות חבריהם.

שנים של עבודה מקצועית וניסיון הכשירו אותי לטפל בפציעות הפיזיות והנפשיות, עם זאת במהלך הטיפול בחיילים אני מתמודדת עם מצבים של אובדנים חוזרים ונשנים של חברים ובני משפחה. אני עומדת 24/7 לצד המטופלים ובני משפחותיהם ונותנת מענה לצרכיהם השונים.

הפסוק "ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות" (אסתר ד' י"ד), שמשמעו שעליך לקום ולהתעורר לביצוע משימה מסמן עבורי שהחיים הובילו והכשירו אותי לרגע הזה. השיקום הינו מקום של תקווה, את הכוחות והתקווה שאנו בלוינסטיין מקבלים מהמטופלים הגיבורים וחדורי המוטיבציה, אני רוצה לחלוק עם כל הצוותים המטפלים מצילי החיים ששלחו אותם לדרכם ונתרו עם התמונות הקשות ועם סימני השאלה.

תודה לכל חבריי לצוות שבלעדיכם זה לא היה קורה.

אני מקדישה את המעמד המרגש הזה להורי שלימה ואילה סטרול שלימדו אותי שגם אחרי שואה יש תקומה ושהחיים חזקים מהכול. תודה לכם אבי ואימי על האמונה והערכים שספגתי מכם ושהצלחתי להעביר גם לילדי.

איריס סין

אני איריס סין, בת 50, אחראית מחלקה 8 - מחלקה פעילה פתוחה במרכז הרפואי לבריאות הנפש ממזר בעכו.

דרכי המקצועית החלה בשרותי בצה"ל בחיל הרפואה כאחות, טיפולתי בחיילים ובמצבים מגוונים. משנת 1998 עובדת במזר.

בסמוך לפרוץ המלחמה, יצאתי למשלחת מטעם משרד הבריאות - חוסן נפשי למפונים במלונות, כחלק ממשלחת ראשונה ממזר. במפגשים עם המפונים, עלו צרכים רבים והיה עליי לארגן מחדש את המשאבים, לטפל בתפקודים הלקויים ולתת מענה ראשוני פרטני וקהילתי.

המציאות החדשה והמאתגרת דרשה ממני גמישות והתאמות למצב הנוכחי, מציאת פתרונות לבעיות עכשוויות העולות מהשטח.

כל אלו, המשיכו עם חזרתי לצפון. קיבלתי למחלקה חיילים בסדיר, חיילים במילואים, נפגעי מסיבת ה"נובה" ומפונים. ההתמודדות עדיין נמשכת עם צרכים חדשים, אשר מובילים להתפתחות מקצועית והסתגלות חדשה לפי צרכי המטופלים, תוך מצב מתמשך של מלחמה במספר חזיתות.

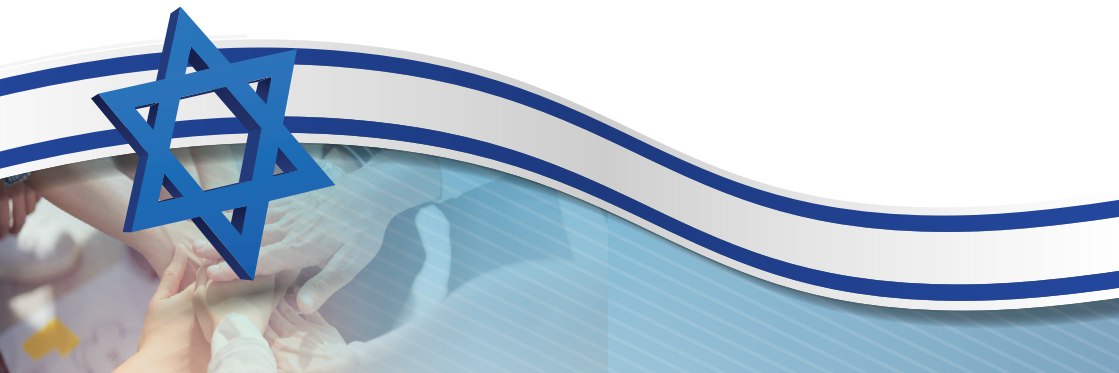
"אומץ זה לא לדעת ובכל זאת להמשיך קדימה".

הערכים המנחים אותי: אהבת האדם, תקווה, אופטימיות, מסירות, מחויבות, אומץ ונחישות.

הכח אשר מניע אותי מגיע ממשפחתי האהובה, בעלי אמיר, ילדי וצוות המחלקה היקר.

אני מקדישה הוקרה זו לשותפי לדרך ד"ר ליעד קב-ונקי, מנהל המחלקה אשר גוייס למילואים עם פרוץ המלחמה וכעת מטפל בנפגעי הנפש מהמלחמה.

לכבוד האחים והאחיות במחלקות הפסיכיאטריות אשר פועלים לתת תקווה ושיפור איכות חיים למטופליהם ובני משפחותיהם.

אלכס שמיס

שמי אלכס שמיס. אני עובד כאח חדר ניתוח בבית החולים "אסותא" באשדוד משנת 2017 ומתנדב כפרמדיק בארגון "איחוד הצלה" משנת 2010.

ב-7/10 בבוקר סיימתי משמרת לילה בבית החולים ומיהרתי לחזור הביתה לשדרות. כפרמדיק מתנדב, אני מחובר למכשיר הקשר של איחוד הצלה ושם שמעתי כי ראש הסניף קורא לכלל הכוננים לא לצאת מהבתים כי מסתובבים ברחבי העיר מחבלים המבצעים ירי.

לאחר שהגעתי לביתי וראיתי כי משפחתי בטוב, מיד יצאתי באופן עצמאי להעניק עזרה לפצועים בעיר ושם חברתי לאמבולנס של איחוד הצלה. לאחר פינוי מספר פצועים בעיר, דווח לנו כי ישנם פצועים נוספים בשטח ברחבי העוטף. הצוות שלי ואני מיד יצאנו לזירות נוספות מחוץ שדרות. בדרכינו לפצועים הגענו למסיבת ה"נובה" שם גילינו מספר רב של הרוגים, שלהם לצערנו לא יכולנו להעניק עזרה. המוקד הנחה אותנו לחזור לכיוון קיבוץ בארי לטובת סיוע לפצועים שם. בהגיענו למקום, חברנו לכוחות צה"ל והמשכנו בטיפול בפצועים תחת אש כשהמחבלים עדיין מסתובבים בשטח.

במשך שעות הגיע זרם בלתי פוסק של פצועים שחלקם במצב קשה ביותר והם אף נזקקו לניתוחי שדה במקום. כלל הפצועים פונו לאחר טיפול ראשוני בשטח ובכך אני בטוח שהצוות ואני הצלחנו להציל חיי פצועים רבים למרות הסיכון הרב שהיה במקום.

כאח וכפרמדיק אני רואה את הייעוד שלי כמי שמעניק טיפול מציל חיים, בכל מצב, אף במצב של סיכון עצמי.

אני רוצה להעניק אות הוקרה זה לאשתי שהיא הגבורה האמיתית בסיפור, שנשארה לבדה בבית עם הילדים למרות המצב, ונתנה לי את השקט לעזור לאחרים, ולזכרם של נופלי תחנת משטרת שדרות הי"ד.

ברכה אסטרוק

אני ברכה אסטרוק בת 62 אימא ל-5 ילדים: שי, שיר, טל, אביב - לוחמת בפיקוד העורף, ויהונתן שלוחם בנדוד נח"ל 931.

מתגוררת במושב לימן בגבול הצפון. נולדתי וגדלתי במושב שתולה. הורי גידלו 14 ילדים לתפארת, שכל משאת חייהם היתה דאגה לצרכינו, יחד עם אתגרים מרובים. החינוך שקיבלנו מבית הינו דאגה ועזרה לזולת.

אני עובדת 33 שנה במקצוע האִחיות, בעלת קורס על בסיסי בטיפול נמרץ ותואר שני באִחיות. בתפקידי, אני אחות אחראית במחלקת עיניים במרכז הרפואי לגליל.

כאחות אחראית, אני מלווה אחיות בעשייה מקצועית איכותית ואנושית, תוך שמירה על בטיחות המטופל וחמלה כלפי מטופלים ומשפחותיהם.

אציין, כי אנו עובדים במרתפי בית החולים מאז פרוץ המלחמה ומוכנים לכל תרחיש אפשרי.

מושבי התפנה מתושביו יחד עם בני משפחתי. לי היה ברור שאת ביתי ועבודתי אני לא מפקירה. משכך, הרגשתי תחושת שליחות אמתית לסייע לחיילי צה"ל שהמושב הפך לבסיס בתקופה זו. לאחר כל יום עבודה, דאגתי לחיילים לאוכל חם, ומקלחות חמות ומענה לכל צרכיהם. בנוסף, סידרתי תיקי עזרה ראשונה של החיילים והשלמתי ציוד חסר.

שליחות זאת, לא הייתה יוצאת אל הפועל ללא תמיכתם של חבריי לעבודה ובמושב. מבקשת להודות להנהלת המרכז הרפואי, בהובלתה של דליה טדגי שהובילה את האִחיות לאיכות ולמצויינות. למפקחת היקרה גילה אליהו שדאגה להירתם למשימה.

אני מתכבדת להקדיש תעודת הוקרה זו למשפחתי היקרה, לכל העוסקים במקצוע האִחיות המעניקים את אהבתם ומסירותם למטופלים ולבני משפחותיהם, לכל הלוחמים/ות הנמצאים בעורף ובחזית.

אני נושאת תפילה להחלמתם המלאה של הפצועים, ולחזרת כל השבויים הביתה, ולתפארת מדינת ישראל.

ג'ולי היימן-ליאני

אני ג'ולי היימן-ליאני, אחות אחראית של סניף קופת חולים לאומית בשדרות עברתי הכשרה לטיפול בפצעים ומוגדרת כאחות פצע. בנוסף, אני מנהלת צוות בריאות צח"י (צוות חירום ישובי), בישוב שבו אני מתגוררת.

ב-7/10, טיפלנו כצוות בריאות צח"י בחיילים הראשונים שנפצעו בקרב. הפצועים הגיעו אלינו במצב לא יציב ופתחנו בית חולים שדה בכדי לייצב אותם לפני הפינוי לבתי החולים. בנוסף, נדרשנו גם לטפל בתושבים שנכנסו להתקפי חרדה עקב המצב הביטחוני.

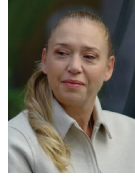
מספר ימים לאחר מכן, קיבלתי שיחה טלפונית מקולגה בבאר שבע שאביה השוטר נפצע באירועי ה-7/10. הוא היה מאושפז עקב פצעי ירי והיה אמור להשתחרר מבית החולים. היא התייעצה איתי, כאחות פצע, לגבי המשך הטיפול בפצעי אביה לאחר השחרור מבית החולים. נוכח מצבו והניסיון שלי בתחום, החלטתי לקחת על עצמי את הטיפול השוטף בפצעיו.

לשם כך, נסעתי לבאר שבע בין פעמיים לשלוש בשבוע, תחת מטווחי הירי, בכדי להעניק לו את הטיפול הטוב ביותר. אחרי כחודשיים, הפצעים נסגרו והוא יכול היה להתחיל את תהליך השיקום.

המסר שלי הוא שאנו צריכים להאמין ביכולות שלנו כצוותי אֶחִיות להציל חיים, לסייע בריפוי ובשיקום ולהתמודד עם כל מצב שיקרה בדרך.

ראשית, אני רוצה להודות למשפחתי על כך שקיבלו בהבנה את ההיעדרות הממושכת שלי בתחילת המלחמה, לקופת חולים לאומית שבלעדיה לא הייתי יכולה לסייע לתושבים באזור וכן למועצת מרחבים שתמכה בי ובצוות שלי במשך כל התקופה.

דינה כהן

אני דינה כהן בת 55, חברת קיבוץ רעים, אחות קהילה בשירותי בריאות כללית מחוז דרום, מנהלת האֶחִיּוּת במרפאת קיבוץ רעים כבר 28 שנים ומנהלת מיון קדמי באשקלון. בכל שנתיי כאחות טיפולית במקרי חירום מגוונים: התקף לב, אירוע מוחי, שוק אנפילקטי ואף החייאה. שום דבר מאלה לא הכין אותי לאותה שבת שחורה. בשבעה באוקטובר, בשעה 06:30 התעוררנו למטח טילים בלתי פוסק ומהר מאוד הבנו שמדובר באירוע בסדר גודל חריג. נכנסנו 3 ילדיי, בן זוגי ואני לממ"ד ותוך זמן קצר הבנו שיש חזירת מחבלים לקיבוץ.

התחלנו לקבל הודעות על נרצחים ועל בתים שנשרפים. בשעה 13:00 הוזעקתי ע"י הרבש"צ של הקיבוץ שהודיע לי על פצועים שהגיעו למרפאה. באותו רגע לא חשתי כל פחד - רק רצון עז לעזור ולהציל חיים. הגעתי למרפאה שהייתה מלאה בפצועים - חיילים, חברים מכיתת הכוננות וניצולים ממסיבת ה"נובה" עם פציעות ירי, רסיסים וכוויות. בהמשך הגיע חייל עם פציעת ירי בחזה שלצערי היה ללא רוח חיים. מאוחר יותר הגיע מסוק לפנות את הפצועים ותחת אש פינונו את הפצועים לכיוון המנחת. הלחימה בקיבוץ נמשכה כל הלילה ולמחרת בבוקר התבקשנו להתפנות במהירות לאילת. טרם הפינוי לאילת נדרשתי לעוד משימה קשה במיוחד - השלמת מסירת הבשורות הקשות למשפחות הנרצחים.

קהילת רעים הגיעה לאילת פצועה בעיקר נפשית, אין מילה או תחושה שיכולה לתאר את השבר הגדול. ד"ר אלי טננבוים, רופא המשפחה של הקיבוץ שפונה לתל אביב הגיע פעמיים בשבוע לאילת לטפל בקהילה. בעזרת הנהלת מחוז דרום, הקמנו מרפאה במלון, קיבלנו ציוד הכרחי ונתנו מענה מידי לכל צורך שעלה. השהות באילת במשך 3 חודשים הייתה ליד קלה והתאפיינה בעיקר בקשיים רנשיים. עקורים מביתנו, לאחר אובדן ושבך גדול מנשוא החלטנו כקיבוץ לעבור לגור ביחד כקהילה מגובשת בתל אביב ולנסות לקיים חיי שגרה עד כמה שניתן. הנהלת מחוז ת"א דאגה להקים עבורנו מרפאה, בשיתוף פעולה מלא ועם הגעתנו לת"א עמדה לרשותנו מרפאה לתפארת שמתאימה בדיוק לצרכי קהילת רעים. אם יש משהו שנשאר כפי שהיה מלפני השבת השחורה, זו המרפאה, עם אותו צוות מוכר וידוע מה שהפיח אפילו במקצת, תחושת בטחון.

מערכת הבריאות הוכיחה את עוצמתה מאותה שבת בכל ההיבטים ואני כאחות בשרותי בריאות כללית, גאה להיות חלק מארגון זה. כאחות ובעלת תפקיד כל כך חשוב, אין לי ספק שאת הכוח, קור הרוח, אומץ הלב והאחריות קיבלתי מהורי היקרים נתן ואיטה ובברוב ניצולי השואה, ששרדו את התופת ואני כילדה, גדלתי על סיפורי ההישרדות והגבורה שלהם. כך גם אני, פעלתי מתוך שליחות להצלת חיים.

דליה גורביץ'

שמי דליה גורביץ', רכזת פסיכיאטריה מחוזית ומנהלת אֶחִיות במרכז לבריאות הנפש רמת חן, מחוז תל אביב, שירותי בריאות כללית. אחות בריאות הנפש בקהילה במהלך כמעט שני עשורים ופסיכותרפיסטית מומחית למצבי טראומה וחרדה.

התחלתי את דרכי המקצועית בתחום בריאות הנפש בתקופה של סטיגמה כיבדת משקל לצד ידע מועט בקרב הצוותים. במשך כל שנות עבודתי פעלתי לקידום התחום באמצעות הסברה נגישה. בניתי קורסים, סדנאות והשתלמויות פגשתי אנשים וקירבתי לבבות. מאז ומתמיד דגלתי בטיפול רגיש, מקצועי ומכבד למטופלים ומיצובם באופן ראוי בחברה.

לפני עשור, לאחר סיום לימודי פסיכותרפיה קוגניטיבית התנהגותית התחלתי את דרכי בטיפול במטופלים עם מצבי טראומה נפשית. ליוויתי עשרות מטופלים עם טראומה במהלך השירות הצבאי, נפגעי פעולות איבה וטראומה אזרחית. זכיתי לקחת חלק בשיפור מצבם הנפשי ולראות את חזרתם למסלול החיים. חלקם אף חזרו לזירת הלחימה באירועי אוקטובה, חלקם עדיין נלחמים. אני מאמינה שטיפול במצבי פוסט טראומה דורש סבלנות בלתי נדלית, התרגשות מהצלחות זעירות ושימור התקווה גם במקומות בהם היא כמעט בלתי נראית.

עם פרוץ מלחמת "חרבות ברזל" אני ועמיתיי פעלנו לפי צו השעה בקדמת זירת הנפש של מערכת הבריאות. נאלצתי לתמרן בין ליווי מטופלים שחוו החמרה לבין הענקת מעטפת תמיכה לצוותים לבין מטופלים חדשים שהגיעו במספרים עצומים. טיפולתי ועדיין מטפלת בניצולי "נובה", נפגעי טילים ורקטות, מפוני העוטף ובשבים. זכיתי להיות חלק מצוות אמיץ של מערך בריאות הנפש שניסה לארגן את הכאוס הנפשי ולהפחית את הסבל. זכיתי ללוות אנשים עם סיפורים של אומץ וגבורה.

האמנתי תמיד שאמונה של האדם ביכולתו להשתפר מתחילה במבט הנושא תקווה של המטפל.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד כל מערך לוחמי בריאות הנפש בקהילה ובאשפוז שנלחמים מידי יום ביומו לשמר תקווה ולהקל על נבכי הנפש הפצועה. בפנינו מלאכה לא קלה בפרק זה בהיסטוריה של המדינה.

אני מקדישה את האות לאימי אלה, אבי ולרי, בן זוגי קיריל וילדי ניר ואמי שמהווים עבורי עוגן ותמיכה בכל עת.

דנית גילי שחר ויצמן

אני דנית גילי שחר ויצמן, בת 46, מתאמת ההשתלות במרכז הרפואי שיבא- תל השומר. במסגרת תפקידי אני אחראית על קידום תרומות איברים ורקמות בבית החולים ובקהילה. אני הדמות המתאמת את הטיפול בתורמים הפוטנציאליים, מלווה את המשפחות בשעת הקשה ומציעה להן את הזכות לתרום את אברי יקיריהם לצורך הצלת חיים. עם קרות אירועי התופת בשבעה באוקטובר 2023, ביקשתי ללוות את משפחות החללים המבקשות להנציל זרע מיקיריהם וזאת מכיוון שהוכשרתי ללוות משפחות החוות אובדן במצבי שכול פתע.

יצרתי מודל המהווה מעטפת למשפחת החללים מרגע קבלת הבקשה להנצלת זרע ועד לאחר סיום התהליך. עם קבלת הידיעה אודות משפחה המבקשת להנציל זרע ערכתי שיחת וידאו עם המבקשים הורי החלל או בת הזוג. הצגתי את עצמי, הסברתי על הפעולה, הבטחתי שמרגע קבלת בנם ועד צאתו מבית החולים אלווה אותו ואטפל בו בחרדת קודש. במעמד זה הצעתי למשפחת החלל את הזכות לתרום רקמות כמו – קרניות, עור, מסתמי לב ורקמת עצם. שיעור ההסכמות של המשפחות נשק ל- 100%. עם קבלת החלל לבית החולים סייעתי בהליך הנצלת הזרע והרקמות, חבשתי את פצעי החללים, עצמתי את עיניהם וברכתי אותם שינוחו על משכבם בשלום. את המשפחות ביקרתי בשבעה, נתתי להם את תוצאות הנצלת הזרע, ניחמתי וחייבקותי. באתי לחזק ויצאתי מחוזקת. בסיום המפגש הענקתי להם את "סמל מתנת חיים" של המרכז הלאומי להשתלות, להנחה על המצבה כאות הוקרה על הצלת חיים.

עבורי אין כאב וקושי גדול יותר מקבלת חלל. יחד עם זאת, בעשייתי חשתי תחושת שליחות לטפל בחללי צבא הגנה לישראל שחרפו נפשם באומץ וגבורה על מנת שנוכל להמשיך ולהתקיים כאן כאומה. חשתי כי זו חובתי המוסרית כלפי המשפחות ששלחו את בניהם לקרב, ממנו לא שבו.

את אות ההוקרה אני מקדישה להורי, רחל וויקטור שחר, שחינכו אותי על ערכי אהבת המולדת, אהבת האדם ומתן לחברה. הורי אפשרו לי לבצע את המוטל עלי מתוך תחושת שליחות וכחלק מהמאמץ הלאומי.

אבקש להקדיש את הפרס לבנותיי ליאור, שיר ועמית שחרף גילם הכילו את היעדרותי הרבה מהבית בזמן הלחימה, העניקו לי רוח גבית וכוח להמשיך העשייה.

אקדיש את הפרס לאחיות והאחים, לצוותים הרפואיים והפרא- רפואיים בשיבא שעוסקים במלאכת קודש לילות כימים, במקצועיות ובחמלה יוצאי דופן.

שמי חגית חדד, תושבת באר שבע, מנהלת האקדמיה במרכז הרפואי סורוקה בשנה וחצי האחרונות. כמנהלת האקדמיה אני אחראית על כ- 2,300 אנשי צוות, עומדים בפני אתגרים רבים ומגוונים, משברים ברמה הבינלאומית ועוד...

דבר מכל אלה לא הכין אותי, כמנהלת צעירה בתחילת דרכה לאירועי השבעה באוקטובר. כאחות ומיילדת בעתות חירום, אני עוסקת בעשייה המקצועית היומיומית המכשירה אותי לטפל ולתת מענה לתושבי הנגב. כמנהלת אני מאמינה בדוגמה אישית עבור צוותי החולים שלנו, בשבת השחורה. הבנתי מייד עם כל עמיתי במטה החירום כי אנו ניצבים בפני אירוע אחר, אירוע מכונן.

האני מאמין שלי כמנהלת, הוא שכל מה שעובד בשגרה - יעבוד טוב גם בחירום. לשמחתי, נוכחתי לנלות שאכן בתרחיש הקשה מכל - העקרונות האלו פעלו וזה נמשך גם כעת בכל חודשי המלחמה. ישנו משפט מעורר השראה בעיני האומר "כשהולכים לבד-מגיעים מהר, כשהולכים ביחד מגיעים רחוק". אני מאוד מאמינה בצוותים המצוינים שלנו, בתחושת השליחות של כל אחד ואחת מהם, בהירתמות האינסופית למשימה והכל עם המון אנושיות, חמלה ואהבת האדם. הצוותים הם אלו המעניקים לי את הכוח והמוטיבציה להמשיך ולנהל את המערך המדהים הזה בנחישות ובמקצועיות עקבית. המסר שלי הוא "נאה דורש נאה מקיים", תקשורת פתוחה ושקיפות מלאה. חשובים לי המגע האישי עם העובדים שלי והכרת סיפוריהם האישיים. כדי להכיר לעומק, אני מקיימת סיורים במחלקות, מקשיבה לצוותים ולתחושות שלהם, לחוויות שלהם ושואלת במה אוכל לסייע להם. למדתי כמה כל אלו חשובים לבניית החוסן של הצוותים.

בנוסף, אני מאמינה בשקיפות מלאה ובגמישות מקצועית ובינאישית. יש להכשיר צוותים בכל התחומים המקצועיים עם תוכנית סדורה לחמש שנים על מנת לשמור על רמת הכשרה מקצועית גבוהה ובשעת חירום לעבור לתגבור באופן גמיש.

ברמה האישית, אירועי השבעה באוקטובר ומלחמת "חרבות ברזל" גרמו לי לחוש כי נטלתי חלק באירוע שעוד ייזכר לדורות בדפי ההיסטוריה של עם ישראל.

זכיתי לקחת חלק בהחזרת השבויים למדינת ישראל, בטיפול בהם במרכז הרפואי סורוקה, יחד עם הצוותים המקצועיים והחומלים שלנו.

אני חשה זכות גדולה לטפל בחיילי מדינת ישראל ובמשפחות היקרות שלהם ששומרים עלינו ושהודות להם אנחנו יכולים להמשיך, לתפקד ולטפל בתושבי הדרום והנגב כשאנו חדורי מוטיבציה ובתחושת שליחות.

חלי צלנר

שמי חלי צלנר, בת 48, אחות משנת 1994 ואחות בריאות הציבור מזה 20 שנה בלשכת הבריאות מחוז אשקלון.

מיילתי מגוון תפקידים בעיר שדרות ובשלוש השנים האחרונות, מהווה חלק מצוות ביקורי בית לשכתי, מלווה משפחות צעירות מהלידה ועד גיל 6.

ה-7/10 תפס אותי ואת משפחתי בביתנו בישוב עין הבשור שבמועצה האזורית אשכול. מצאנו את עצמנו נאבקים על חיינו בצורה שלא נתפסת בשום צורה ודעת.

למחרת בבוקר, עם ההחלטה לפנות את הישוב, יצאתי עם ילדי כשביד אחת מזוודה עם בגדים ליומיים בלבד מתוך מחשבה שאנו נשוב מיד הביתה, וביד השנייה המחשב הנייד של העבודה מתוך החיבור העמוק שלי לבריאות הציבור. הגעתי למלון VERT באילת, יחד עם רבים מהישוב ומהאזור ומיד גמלה בליבי ההחלטה, להניח בצד את הקושי האישי שלי ולהתמקד בעשייה.

אחות בריאות הציבור שבי, מיד התגייסה למשימה לתת מענה למפונים: תינוקות, ילדים, הורים, פגים.

הנחתי קבוצות הורים למשפחות מפונות מצפון עד דרום, במלונות שונים.

ביצעתי ביקורי בית לנשים אחרי לידה ופגים שנולדו לאחר הפינוי. כך, מצאתי משמעות בכל הכאוס הזה.

בהמשך, השתלבתי גם בטיפת חלב באילת ובתחום בריאות התלמיד למען ילדי המשפחות המקומיות והמפונות.

אני מאמינה באמירה כי "בריאות הציבור היא הכל". אנחנו, אחיות בריאות הציבור מלוות את המשפחות בשגרה וגם במצבי חירום אישיים ולאומיים, במטרה להעצים אותן ולאפשר להן להגיע למיצוי הפוטנציאל הבריאותי שלהן.

אני מודה על העבודה המשמעותית והעשייה המחזקות אותי.

אני רוצה להקדיש את אות ההוקרה לאחים ואחיות בריאות הציבור אשר פועלים יומם ולילה ובכל מצב, למען בריאות הציבור ובמיוחד לצוות לשכת הבריאות מחוז אשקלון.

טליה סלוטקי

אני טליה סלוטקי, אחות מומחית קלינית בכאב, מתאמת תחום הכאב במרכז הרפואי שערי צדק.

תפקידי לקדם את תחום הטפול בכאב בקרב אנשי הצוות רופאים ואחיות, ומתן ייעוץ פרטני למטופלים הזקוקים לאיזון הכאב. הקמתי צוות אחיות ייעודי למטרה זו אותו אני מנהלת.

העשייה היומיומית של טיפול בכאב ממלאת בתחושה של סיפוק מקצועי ואישי. ההבנה ששילוב מאור פנים, רגישות, אמפטיה יחד עם ידע מקצועי מיטבי הוא המענה ההולם לטיפול בכאב מנחה אותי בעשייתי.

מאז פרוץ המלחמה נוספה תחושת שליחות יתרה לטיפול בפצועים המורכבים המוסקים למרכז הרפואי. תחושת המחויבות להקל על סבלם מתוך הבנה שהם יצאו כשליחי עם ישראל לקרב גדלה ומועצמת, ומחייבת אותנו לעשות את המיטב למענם.

בשבעה באוקטובר, שניים משבעת ילדנו, נועם בן 31 וישי בן 24 יצאו עם בוקר, להצלת תושבי העוטף, נלחמו ונפלו יחד בקרב עם מחבלים בכניסה לקיבוץ עלומים.

בתום השבעה החלטנו כמשפחה שהמשך עשייה משמעותית מתוך ערבות הדדית והרגשת אחריות לסבלו של האחר, תהיה לא רק דרך להתרומם מהאבל והשכול, אלא גם קיום צוואתם ומורשתם והנחלת המסר שכשיש אח בצרה, אסור לעמוד מנגד.

מתוך כך, חזרתי לעבודה עם כאב גדול וחסרון עצום בלב, אך יחד עם זאת בתחושת שליחות עמוקה ומחויבות עצומה להוסיף טוב ואור בעולם הזה, גם למען זכרם.

אות זה מוקדש לזכרם של נועם וישי - בניו היקרים.

יוליה אש

שמי יוליה אש, נשואה לאלכס ואמא לגיא ויונתן, מתגוררת ברחובות. אני עובדת כאחות משנת 2004 בתפקידים שונים בתחום האשפוז והגריאטריה, כיום אני מנהלת האֶחִיות במרכז גריאטרי "בית רחל ליצ'ק" סניף אחווה.

אני מתנדבת במשטרה יותר מ-13 שנים.

בשבעה באוקטובר, בשש חצי בבוקר, התעוררנו לאזעקות צבע אדום, כבר מהממ"ד התחלתי להנחות את הצוותים בבית ליצ'ק לגבי מיגון הדיירים והצוות. כשהבנתי שיש חדירה של מחבלים, הנחיתי לנעול את המרכז שלנו ומייד יצאתי לדרך.

ב-6:38 קיבלנו הודעה ממנהל הבית, אבי שחר, המתגורר בעוטף עזה (אור הנר) שהוא נמצא ליד מפלסים, ברכיבת אופניים עם בנו ועוד כמה חברים והם מסתתרים במיגונית. הוא אמר שהם ינסו להגיע הביתה, לאחר מספר דקות אבד הקשר עם אבי.

המשכנו לנהל את האירוע עד שבשעה 10:00 נוצר קשר עם אישתו של אבי שמסרה לנו כי אבי ובנו נפצעו מיירי מחבלים, פונו לסורוקה ומצבם לא ידוע.

בשעה 15:00, הבנו כי בית החולים סורוקה עמוס מאוד. בהתייעצות משותפת עם אישתו של אבי (עידית שחר) ובעזרת בעלי שעובד במרכז הרפואי וולפסון, תואמה ההעברה של אבי מול הגורמים בוולפסון, תוך תיאום עם הרופאים בסורוקה ותיאום מול רופא הבית שלנו ד"ר שירף אבו עראר שהסכים ללוות את האמבולנס בשל חשש לחייו של זוהר, הבן של אבי שנפצע בגבו. מהר מאוד הבנו שאין צוותי מד"א שיהיו פנויים להעברה כזו, אז קיבלתי החלטה ללכת ולפנות אותם בעצמי. דיברתי עם חברת האמבולנסים שעובדת איתנו והשגתי נהג חמוש שהסכים להגיע עם האמבולנס לסורוקה. נסענו במהירות לסורוקה תחת אזעקות וירי בלתי פוסק גם מהטילים וירי חי. הוצאנו במהרה את אבי וזוהר מבית החולים שהיה נראה כמו שדה קרב! ונסענו לביה"ח וולפסון, שם ייצבו את מצבם והחלו בניסיונות להציל את ידו של אבי.

אבי וזוהר חזרו לביתם לאחר סדרה של ניתוחים ושיקום.

אני חזרתי לעבודה בערב של אותו היום, ומאז ועד לפברואר עזרתי לורח, סגניתו של אבי, בניהול הבית במצב חירום.

לאורך כל חודשי הלחימה המשכתי את התנדבותי בסיוור משטרת לוד וסייעתי בשמירה על העיר ותושביה.

אני מאמינה שאנחנו עם חזק, מלוכד ואנחנו ננצח!

יפה קורצווייל

יפה קורצווייל, אני אחות משנת 1981. עובדת כיום כמפקחת קלינית בהנהלת האֶחִיות במרכז הרפואי שמייר.

מיד לאחר השביעי לאוקטובר, כשהחלו להתברר ממדי האסון, התברר שקיים קושי רב בזיהוי החללים הרבים. עבור מאות המשפחות הכואבות, כל רגע של אי וודאות לגבי גורל יקיריהם היה בלתי נסבל. המשפחות היטלטלו בין תקווה לייאוש.

במתקן זיהוי החללים במתחם שורה נאלצו להתמודד עם מאות גופות שחלקן היה במצב קשה ביותר ולא ניתן לזיהוי באמצעים המקובלים. חללים אלה הועברו להמשך הבדיקה במכון לרפואה משפטית באבו כביר. כשהועלה הצורך לשלוח צוותים שסייעו לצוות המיומן והמסור במכון, התנדבתי מיד. כמי ששכלה את בנה בפגוע טרור באינתיפאדה השנייה, אני מכירה היטב את הסבל הכרוך באי הוודאות. רציתי לתרום ככל יכולתי לקיצור הסבל הזה עבור המשפחות שהמתינו למענה.

במכון התלוויתי לרופאים הפתולוגים ובחרדת קודש סייעתי בתיעוד הממצאים במטרה להשלים את המידע ולזרז את תהליך הזיהוי. העבודה הייתה אינטנסיבית בהיבט הפיזי והרגשי. זיהוי עשרות רבות של חללים בו זמנית, תיעוד הממצאים הקשים, מראות הזוועה שנחשפנו אליהם וכל זה על רקע המלחמה ואיומי הטילים וסיפורי הניצולים והמשפחות.

מתוך החוויה המשותפת נוצרה הערכה גדולה וידידות עם הרופאים המתנדבים שהגיעו מארה"ב, שנמשכה גם כשהסתיימה מלאכת הזיהוי הרגישה.

ברצוני להקדיש את הוקרה זה לצוות הנפלא והמסור של המכון לרפואה משפטית, לאנשי זק"א היקרים ולרופאים הפתולוגים המתנדבים שהגיעו בשיא המלחמה לביצוע משימה קשה מנשוא.

וכן, להנהלת המרכז הרפואי שמייר ובמיוחד להנהלת האֶחִיות ובראשה גב' מירי אברהם שגרתמת לכל משימה לאומית קטנה כגדולה וללא תנאי.

ירון פוקס

אני ירון פוקס (57), אח מוסמך, בוגר תואר שני בבריאות הציבור. עובד כמרכז תחום ההחייאה והטראומה ומנהל תורן במרכז שניידר לרפואת ילדים.

במסגרת תפקידי כמרכז תחום ההחייאה והטראומה, אני אחראי על פיתוח והטמעת הידע לצוות בית החולים, שמירה על הכשירות הצוותים בתחום ההחייאה, תחקור והפקת לקחים מאירועי החייאה קודמים וריענון הנהלים.

את דרכי המקצועית התחלתי כמתנדב נוער במגן דוד אדום. בהמשך, עבדתי כחובש קרבי ונהג אמבולנס ברמת גן בשנים הקשות של מלחמת המפרץ והאינתיפאדה השנייה.

משנת 1995 אני עובד בביה"ח שניידר. התחלתי כאח במחלקה לרפואה דחופה וטיפול נמרץ, בשנת 2010 מוניתי למנהל האקטיוו במלר"ד ובשנות הקורונה ריכזתי את תחום "שעת חרום".

לאורך השנים שירתתי במילואים כפרמדיק וכחובש גדודי בחטיבת הצנחנים וכעת אני משרת כאח בבית חולים שדה שנשלח לאזורי אסון- במסגרת תפקידי נשלחתי לסייע באזורי המלחמה ואסונות הטבע באוקראינה, תורכיה, הודו וגינאה.

בשבעה באוקטובר מצאתי את עצמי בעשיה סביב השעון, כל הניסיון שצברתי מבחינה מקצועית ואישית סייעו לי להתמודד עם שלל התחומים שהיו באחריותי בשגרה ובנוסף תפקידים שלקחתי על עצמי בשל המלחמה: זיהוי חללים במחנה שורה, דיגום נגטי במתקן צבאי- פעולה שסייעה לזהות ולהביא חללים נוספים לקבר ישראל. בהמשך, התנדבתי לשירות מילואים לטפל במחבלים שנתפסו והוחזקו במתקן צבאי.

לאחר ששבת מ-60 ימי מילואים, התנדבתי לסייע במרפאה שפתח בית החולים שניידר לטיפול בילדי המפונים באילת.

לאורך כל התקופה ליוו אותי זכרונם ומורשתם של ירון אמתי ז"ל ולירון ברדה הי"ד:

ירון, חברי לשירות המילואים, נפל במלחמת לבנון השנייה. ירון, בן 46 בנופלו, המשיך להתנדב למילואים בתאג"ד ונכנס לעומק לבנון, למרות שעבר את גיל הפטור.

לירון, בת 28 בהירצחה, ביתם של אבי ואסנת חברי היקרים, שנרצחה במסיבת הנובה לאחר שהתעקשה להישאר בשטח המסיבה ולטפל בפצועים.

לכבודם ולכבוד האחיות והאחים שממשיכים לגעת בקצוות החיים, אני גאה לקבל את אות ההוקרה למסירות ומחויבות.

לוטם הקן

אני לוטם הקן, אחות במחלקה לרפואה דחופה ומתאמת שעת חירום בבית החולים ברזילי.

את דרכי המקצועית התחלתי בשנת 2019, וכבר שם ידעתי שהייעוד שלי הוא לטפל בפצועים ולהציל חיים. לכן בחירתי הראשונה הייתה המחלקה לרפואה דחופה.

למרות שבמהלך השנה האחרונה עסקתי בהכנה ובהדרכת הצוותים לאירועי שעת חירום, דבר לא הכין אותי לבוקר השבעה באוקטובר. כבר עם האזעקות הראשונות הבנתי שאני "מגויסת בצו 8" ומיד יצאתי לבית החולים, ללא ידיעה שכ-100 מטר מביתי מסתובבים מחבלים. מיד עם הגיעי לבית החולים זיהיתי שמדובר באירוע חסר תקדים - מספר הפצועים, הריחות, המראות הקשים והקושי הגדול ביותר הוא חוסר הידיעה ממה שעתיד לקרות.

מיד הבנתי שעלי לגייס את כל כוחי ואת כל הידע שצברתי להתמודדות עם המצב. במהלך היום עברו בשערי בית החולים כ-400 נפגעים. טיפולתי ותמכתי בפצועים, סייעתי למשפחות שבאו לחפש את יקיריהם. ניקיתי את פניהם של קורבנות רבים והנחתי סדין על גופם של אלו שכבר לא ניתן היה להציל.

מאותו הבוקר, חברי המדהימים לצוות ואני, נלחמים מלחמה יומיומית בחדר הטראומה, על חייהם של הפצועים, במקצועיות ובאמפתיה, עם דמעות בעיניים ובלב קרוע.

בנוסף, אני מסייעת בכל הקשור להיערכות בית החולים למלחמה, כולל העברת המטופלים לבית החולים התת קרקעי.

מאז תחילת המלחמה תחושת השליחות והגאווה בתפקידי כאחות התגברו. אני גאה בחלקי בהצלת חייהם של רבים יחד עם כל צוותי המרכז הרפואי.

אני מתכבדת לקבל תעודה זו לכבוד הצוותים במרכז הרפואי "ברזילי" שעומלים לילות כימים להצלת חיי אדם מתוך אנושיות ושאיפה מתמדת למצוינות. ללוחמות וללוחמים אשר נלחמים באומץ לב בגבולות השונים לעיתים תוך מסירת נפשם.

אני מצדיעה לכם ומייחלת לימים שקטים יותר.

מורן זרחיה

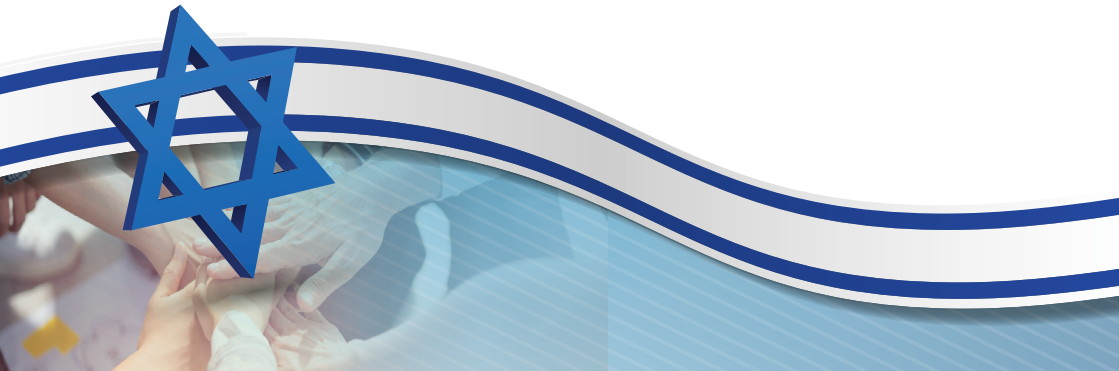
אני מורן זרחיה, בת 47, מרצה באקדמיה לאחיות במרכז הרפואי שמיר (אסף הרופא), האוניברסיטה העברית. מזה 15 שנה מעצבת ומחנכת את דור העתיד של המקצוע. במסגרת תפקידי במלחמת "חרבות ברזל" הייתה לי הזכות להיות חלק מצוות חמ"ל שהוקם עקב הקושי בזיהוי חללים אזרחים מאירועי ה-7.10.23, באיסוף נתונים רפואיים היכולים לסייע בזיהוי כלל הנעדרים.

בחמ"ל, בין היתר, עמדתי בראש תהליך איתור דגימות DNA מהנעדרים. עבודת איתור הדגימות הייתה פרטנית לכל נעדר. נתח גדול מתפקידי היה לאתר, לקשר ולפתור בעיות בעבודה שהיו לה שותפים רבים: משטרה, אנשי DATA, רופאים של קופות חולים, מנהלי מעבדות ועוד - עד הגעת ה-DNA ליעדו.

לאורך התקופה נחשפתי לפסיפס מדהים של אנשי מקצוע מתחומי מומחיות שונים ומגוונים, מהמגזר הציבורי והפרטי. מיטב מוחות המדינה התגייסו ועבדו בשיתוף פעולה, תרמו מהידע המקצועי לפתרון אתגרים שניצבו בדרך לאיתור הדגימות ולהפקת ה-DNA. הלוואי ונדע לשלב כוחות באופן זה לא רק ברנעי משבר.

לאורך כל הדרך, שמות הנעדרים ליוו וילוו אותי תמיד. חשתי שזו משימה בעלת חשיבות עליונה - לזהות את אחיי הנרצחים, על מנת להביאם למנוחת עולמים ראויה וסגירת מעגל למשפחותיהם. כל שם ודגימה הינם עולם ומלואו וחלק מהרקמה האנושית של בני עמי.

לכבוד המשפחות השכולות, אשר איבדו את יקיריהן. מי ייתן וימצאו את הכוחות הטמונים בהן להמשיך לחיות עם האובדן הגדול.

מיכאלה קורצקי

שמי מיכאלה קורצקי, נשואה לצבי ואמא לאורי, עומר, גיא ועמית.
מתגוררת בקיבוץ עלומים שבעוטף עזה מזה כ-17 שנים.

במקצועי, אני אחת מייצגות במרכז הרפואי סורוקה ובמקביל, עובדת כאחות כפר בקיבוץ עלומים. בתפקידי כמייצגת אני מסייעת לנשים מכל המגזרים ומשתתפת בנס הבריאה בכל פעם מחדש. כאחות כפר, אני אחראית לשלומם ובריאותם של חברי ותושבי הקיבוץ מלידה ועד שיבה ועל המענה הרפואי בכל שעות היממה.

במהלך שמחת תורה, עת שהייתי עם משפחתי בממ"ד, נכנסו מחבלים בני עוולה לקיבוץ וטבחו ב-22 עובדים זרים שגרו בקיבוץ. לאחר מכן, פנו המחבלים לבתי התושבים שם לחמו בהם חברי כיתת הכוננות בגבורה. גבורה שמנעה מאתנו מראות אליהם נחשפנו, לצערנו, אצל שכננו ביישובי עוטף רבים.

במהלך מלחמת הגבורה בשבעה באוקטובר, נפצעו שלושה מחברי כיתת הכוננות שהובאו לביתי לקבלת טיפול. טיפולתי בפצועים על רצפת המטבח, מחוץ לממ"ד, תוך שימוש במעט חומרי החבישה שהיו לי בבית. טיפולתי בפצועים כשקולות הירי סביב הבית ובעוד כיתת הכוננות נלחמת ומגינה על בתי מהגעת המחבלים אלינו.

מהר מאוד הבנו שלא יגיע אלינו פינוי רפואי ולאור מצבם של הפצועים שהלך והתדרדר, צבי- בעלי, החליט לפנות אותם לנתיבות ברכבו הפרטי תחת אש. משם הפצועים פונו לסורוקה והגיעו ממש ברגע האחרון- כך ניצלו.

בימים אלו, משפחתי ואני שוהים במלון בנתניה עם קהילת הקיבוץ. הקמתי ופתחתי במקום את המרפאה, על מנת להמשיך ולטפל בפצועים ובחברי הקיבוץ המפונים.

בעונת האביב, שדות הדרום פורחים בצבעי ירוק ואדום וכמו מנציחים את הדם ומבטיחים את הפריחה שעוד תבוא.

אנו תפילה שנוכל לחזור לביתנו בקרוב ולהשיב את קולות הצחוק והחיים לשבילי הקיבוץ.

גבורתם של תושבי העוטף אשר לחמו והצילו חיים בשבעה באוקטובר עוד רבות תסופר.

אנו חזקים ואנו ננצח!

מיכל אלון

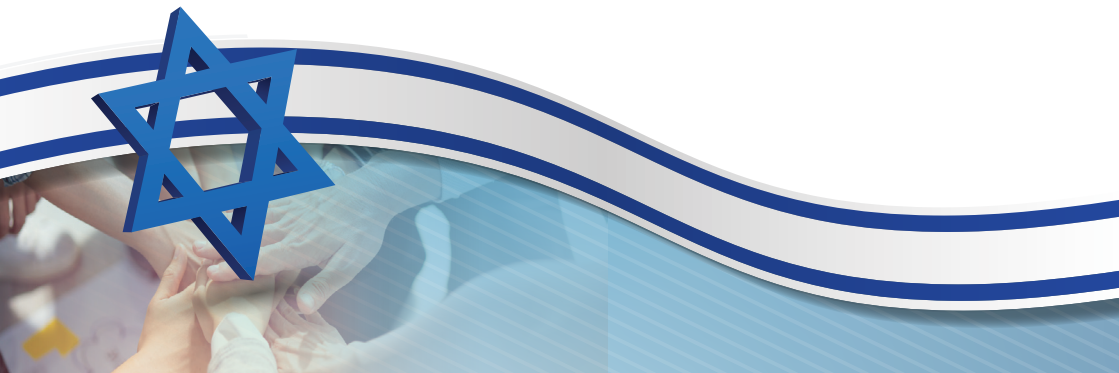

שמי מיכל אלון, מנהלת ארצית "לאומית עד הבית" בלאומית שירותי בריאות. במסגרת תפקידי אני אחראית על יחידות טיפולי הבית, הקמת מערך אשפוזי הבית, טיפול במונשמי בית וכלל הטיפולים הניתנים בבית ברחבי הארץ. ביום ה - 7.10.23, התנדבתי עם משפחתי - בעלי ושמונה מילדי, בבסיס הטירונים זיקים. הגענו על מנת לחגוג יחד עם החיילים את שמחת תורה. בבוקר שמחת תורה, התעוררנו לקולות מטחי הרקטות שלא הפסיקו ורצנו עם החיילים למיגונית. כשהחלו להגיע פצועים, הצעתי לצאת לטפל בחיילת פצועה, כשפיניתי אותה לחדר סמוך, נתקלתי במחבל שירה בי מטווח אפס. נפגתי משלושה כדורים, ופיניתי עצמי חזרה למיגונית למשפחתי ולשאר החיילים.

ברוך ה' לאחר כארבע שעות הגיע פינוי.

בעת מלחמה שנקרית עלינו - מופיעה הגבורה של כל האנשים בעם, כמו גם אצל החיילים והמפקדים שהיו איתנו, ילדי ובעלי.

אני רוצה להקדיש את אות ההוקרה לשבעת הנרצחים, גיבורי הלחימה, שמסרו את נפשם בבסיס זיקים ובמותם ציוו לנו את החיים: המ"פ אדיר עבודי, סמ"פ אור מוזס, מ"מ אדר בן סימון, מ"מ ינאי קמינקא, מכי"ת עדן אלון לוי, לוחם עומרי ניב פיירשטיין וטירון נריה אהרון נגארי ז"ל.

מיכל נח

אני מיכל נח אימא ל-2 בנות, אריאל וליאור, סגנית מנהלת האֶחֻיות במרכז הרפואי וולפסון.

במהלך 25 שנותי כאחות, מילאתי מגוון תפקידי ניהול בכיר שכללו פיתוח מקצועי, מיצוי הפוטנציאל התפקודי, קידום תהליכי איכות ובטיחות וניהול ההון האנושי. באירוע התופת של השבעה באוקטובר התייצבתי בביה"ח במטרה להבטיח הערכות ומכונות הצוותים לקליטה המונית של נפגעי האירועים מיישובי העוטף. במקביל הובלתי בשיתוף הנהלת המרכז לפריצת דרך משמעותית ותוך זמן קצר הוכשרו שני מנחתי מסוקים בסמוך לביה"ח. הודות לכך, ביה"ח נבחר להיות המרכז הרפואי הראשון בקליטת השבים והשבות משבי החמאס. בנינו מערך שלם ומדויק לקבלתם: כתיבת נהלים והנחיות, הטמעתם, איתור גיוס והכנת צוותים מותאמים למשימה, סימולציות, תדרוכים והכנת המתחם הייעודי תוך שמירה על בטיחות ואיכות הטיפול, כבודן ופרטיותן של השבות.

במהלך המלחמה קיבלנו פנייה להוות מרכז נוסף להנצלת זרע מחללי המלחמה - משימה לאומית רגישה שהצריכה היערכות של צוות רב מקצועי. הובלתי משימה זו שכללה כתיבת נהלי הפעלה, רשימות תיוג והטמעתן, תדרוך וליווי הצוותים בתהליך.

היום אני פועלת לשימור ההישגים של ביה"ח, לכשירות המקצועית של הצוותים למשימות הלאומיות הבאות שנידרש ולהחזרת כל החטופים.

בהצדעה לגיבור ישראל סגן נוה אלעזר לקס ז"ל שנפל בשבעה באוקטובר ונהג לומר: "איפה שצריך אותי שם אני אהיה".

אימרה זו משקפת את הערכים עליהם חונכתי ע"י הוריי האהובים שהיו שמחים וגאים להיות עימי במעמד זה.

משכית טובי

אני משכית טובי, בת 41, אחות פסיכיאטרית מחוזית במחוז מרכז, קופת חולים מאוחדת.

במסגרת תפקידי אני אחראית על הדרכתן והליווי המקצועי של אחים ואחיות העובדים במרפאות בריאות הנפש ובמרפאות הראשוניות בקופה, בנוסף לטיפול ישיר במבוטחי הקופה.

במשך 20 שנות עיסוקי כאחות, עבדתי בשדות קליניים שונים החל מפנימית ואונקולוגיה ועד לקהילה ובה במערך בריאות הנפש. לאורך כל הדרך היה לי ברור, שיש לתת מקום ודגש על טיפול סיעודי נכון במטופל עם תחלואה נפשית ועל צרכיהם הנפשיים והרגשיים של כלל מטופלינו.

למטופלים עם תחלואה נפשית מורכבת או במקרים הנדרשת רגישות מיוחדת, אני מעורבת באופן אישי. כך, נפלה בחלקי הזכות ללוות ולנהל את טיפולן של 2 נשים אשר שבו מהשבי בעזה.

מרגע שחרורן מאשפוז ועד היום, אני מעורבת ומדריכה, מתאמת ונותנת מענה בהתאם לצורך העולה, מתסמין גופני חדש ועד לקושי רגשי או נפשי. נדרש ממני בעת הזו לגלות יצירתיות במציאת פתרון אשר ייתן מענה רפואי מתאים ורגיש במיוחד, לאור הצרכים הייחודיים של הנשים.

הקשר הטיפולי אשר נוצר בעבודה איתן אינו דומה לכזה שהכרתי עד היום, והן מהוות מקור להשראה וכוח ומזכירות לי שרוח האדם יכולה לשרוד כל דבר.

אני מבקשת להקדיש את אות ההוקרה לכל השבים השבות ומשפחותיהם ולכבוד אלו שלא שבו עדיין ומשפחותיהם הממתינות להם כמו כולנו, פה בבית.

נאוה פלדמן

שמי ד"ר נאוה גרוס-פלדמן, בת 57 מנהלת את בית הספר האקדמי לאֶחֻיות בבית החולים איכילוב בתל אביב. קבלתי את תפקידי לאחר שמילאתי תפקידים רבים במערכת הבריאות במהלך השנים, ביניהם אחות אחראית במחלקה פנימית, אחות אחראית במחלקה לרפואה דחופה ומנהלת האֶחֻיות בחטיבה הכירורגית.

לאחר שנים של ניהול צוותים בתפקידים מגוונים, היום יותר מתמיד אני יודעת את חשיבות החינוך במקצוע שלנו: חינוך לאהבת הזולת, התנדבות והירתמות מיידית למתן עזרה, אהבת האדם, קידוש ערך החיים וכבוד האדם מכל דת, גזע מין ומגזר, שמירה על צלם אנוש, פיתוח מקצועי, למידה ללא הפסקה, לפעול להגדלת המעורבות החברתית והקהילתית במטרה לתרום לחוסנה של מערכת הבריאות ושל המדינה.

כמנהלת בית הספר הזדמן לי להטמיע את כל הדברים הללו בדור האחים והאחיות העתידיים. באוקטובר 2023 רעדה האדמה הפרטית והלאומית שלנו. התמודדנו עם מציאות מטלטלת, ימים אשר העמידו אותנו במבחן הערכים הנעלים ביותר של הרוח הישראלית והערבות ההדדית.

עם פרוץ המלחמה, ידעתי מיד שעלינו להתייצב למשימה. התייצבנו למשמרות סביב השעון במחנה "שורה", שם ליוונו וחיבקנו את המשפחות ברגעים הקשים, ברגעי האימה. היינו עם אותן משפחות שהגיעו מידי יום ושיוועו לקבל בדל מידע שיסיר את חוסר הוודאות לגבי היקרים להם מכל. תפעלנו את חמ"ל משרד הבריאות במטה משפחות החטופים בפיקוד העורף (מהל"ב). פעלנו כדי לתת מענה לצרכים רפואיים דחופים למשפחות.

צוות בית הספר גויס בצו 8 למתקן צבאי, שם עבדנו כתף אל כתף עם כוחות הביטחון במשימות להם נדרשנו. את גני הילדים של עובדי בית חולים פתחנו על מנת לאפשר לצוותים הרפואיים לטפל בפצועים ובחולים.

אני מבקשת להקדיש את אות ההוקרה לצוות בית הספר שלי שנרתם למאמץ ועשה מעל ומעבר. הצוות מהווה דוגמה ומופת לדור ההמשך של האחים/ות.

נידאל נאסר

אני נידאל נאסר בן 48 נשוי, אבא ל-3 ילדים. אח ופסיכותרפיסט עובד במרכז לבריאות הנפש שלוותה כמנהל האֶחִיות במרפאת מבוגרים. עוד טרם המלחמה נבנה שיתוף פעולה בין שלוותה למחוז אילת של שרותי בריאות כללית שבמסגרתו בכל יום אח משלוותה יעבוד במרפאת הדקל באילת וייתן מענה למטופלים כולל טריאז' סיעודי. תאריך תחילת הפרויקט נקבע ל- 07.10.2023.

בשבעה באוקטובר הייתי אמור לנסוע לאילת, אך רק ביום שני קבלתי את האישור ואת ברכת הדרך לנסוע מפרופ' שלמה מנדלוביץ' – מנהל המרכז לבריאות הנפש שלוותה וממר מוחמד עבאליל מנהל האֶחִיות. בשעות הצהריים נשמעו הדי פיצוצים ויירוטים באזור המרכז ואני יצאתי לדרכי. נסעתי ללא הפסקות מחשש שמסתובבים מחבלים. כל רעש באוטו הקפיץ ומילא במחשבות ותחושות מוזרות, אך יחד עם זאת היתה תחושה של שליחות. העיר אילת כאילו קפאה, רחובות ריקים, חנויות סגורות, בתי מלון מפוצצים במפונים עם מבט של חרדה, דריכות, בלבול ומתח עז באוויר. בעבודה בבתי המלון המפונה הראשונה שפגשתי הייתה סגורה בממ"ד יחד עם בעלה ושלושת ילדיהם למשך שלושה ימים. היא שיתפה בתחושת האשם על זה שכיסתה את הפה של ילדיה כדי שהמחבלים לא ישמעו אותם ושלא היה לה מספיק אוכל ושתייה לתת להם. בהמשך במרפאת הדקל הגיעו אלי צעירים שניצלו ממסיבת הנובה. התיאורים היו מצמררים הם לא הבינו מה קורה, רצו שעות תוך כדי שמיעת שריקות של ירי, הדי פיצוצים, איבודו חברים, אימה, חוסר ישע, תחושות אשם שניצלו וחבריהם נפלו. שיתפו במשפטים שחזרו עליהם בראש "אני לא נכנע, אני אמשך לרוץ, אני רוצה לחיות". אני גאה שהצלחתי להעניק לניצולי המסיבה טיפול מיידי ולדאוג להם לטיפול המשך זכיתי לעבוד באילת במשך שלושת השבועות הראשונים של המלחמה. האתגר היה גדול, אך הסיפוק מהעזרה והנתינה גברו על הכל. בחלק מהנסיעות התלוו אלי אשתי והילדים שגם הם היו שותפים לדרך.

אני מקדיש את אות ההוקרה לבתי לין - סטודנטית לעבודה סוציאלית שבכל יום התעקשה לשוחח איתי ארוכות, שאלה הרבה שאלות על שיטות הטיפול ולא הפסיקה לבקש לבוא ולעזור באילת. בתי היקרה לין מאחל לך שמה שינחה אותך בחיים ובעבודה יהיו מסירות, מחויבות ואהבת האדם.

סבא שלך אמר לי פעמים רבות: "בני היקר תעשה מצוות ותזרוק לים, הגלים יחזירו לך, לעולם לא תדע מתי ואיך אבל תמשיך לתת מעצמך לאחרים".

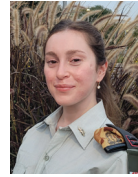
נילי מרגלית

שמי נילי מרגלית אחות במלר"ד ילדים בבית חולים סורוקה וכן מדריכה קלינית ומרצה בבי"ס לאחיות באוניברסיטת בן גוריון. בבוקר ה 7.10 מצאתי את עצמי עדיין "אחות" אך בנוף אחר ובתנאים אחרים לגמרי. נחטפתי מביתי בקיבוץ ניר עוז לשבי החמאס. כבר מהיום הראשון בשבי התחלתי לטפל בשבויים שנלקחו ביחד איתי ובם חברי הקהילה שלי, אנשים שאני מכירה ומכירים אותי שנים רבות. התחלתי באיסוף מידע על מצבם הבריאותי שכלל בין השאר היסטוריה רפואית, מחלות כרוניות ותרופות קבועות, של כל אחד ואחת מהחברים שהיו איתי במנהרה בה הוחזקנו. נדרשתי לבצע תיעוד של חלוקת התרופות בהתאם לחומרת המצב ולהתמודד ללא כלים כמעט עם מצבים מסכני חיים. לעיתים נאלצתי להמציא פתרונות יצירתיים עם הכלים שהיו בידיי, כמו חבישת פצעים שלא נרפאו עם דבש, שמצאתי במקרה במנהרה.

יצרתי רוטינות של מדידת לחץ דם בכדי לעקוב אחר המבוגרים והחולים שבינינו ודרשתי שוב ושוב מהשובים תרופות מצילות חיים. דרישותי לא תמיד נענו ואף יצרו לעיתים כעס בקרב השובים, אך השליחות והמקצוע הטבועים בי הם שהניעו אותי ולא נתנו לי ליפול או להתייאש וכך המשכתי לטפל ולדרוש עד שחרורי מהשבי. עם הזמן גם השובים הבינו שאני הכתובת שלהם למקרי חירום רפואיים של השבויים נוספים ששהו ממתחמים אחרים.

במשך 55 ימים בהם הייתי בשבי החמאס טיפלתי ותמכתי במי שנזקק, תוך שאני בעצמי מתמודדת עם היותי בשבי ולא יודעת מה עלה בגורל משפחתי. כמו רבים "הגבורה" הזו נכפתה עליי, לא בחרתי בה. בזכות הידע והמקצועיות והדרך שעברתי בחיים הצלחתי לתפקד, לעזור לאחרים וגם לשמור על החוסן שלי עצמי. מקצוע האחיות הוא חלק משמעותי בזהות שלי, זה מי שאני בכל מקום ובכל מצב.

ניצן תרשיש

סגן ניצן תרשיש, אחות גדוד קרקל, כעת מפקדת מרפאות מומחים. בגדוד ניהלתי מקרי רפואת שגרה, חנכתי מקצועית חובשים וטיפולים במצבי חירום.

בבוקר ה-7 באוקטובר הוקפצנו התאג"ד כשהמג"ד בראש הכוח למוצב סופה, עליו חמאס פשט והשתלט. בין חומת הבטון לאמבולנס הקמנו אי מבטחים לחיילים ולאזרחים עם פציעות ירי ו-RPG ע"י מתן טיפול מציל חיים. הסד"פ היה ברור, טיפול בשטח עד לייצוב המצב הרפואי, פינוי למנחת מסוקים, העברת הפצועים לצוות 669 וחזרה למוצב תחת ירי חי לעבר האמבולנס.

באחד הפינויים היו יותר פצועים מהתפוסה האפשרית של אנשים באמבולנס, על כן חובשת נוספת ואני החלטנו להישאר במוצב. החלטה שהוכחה כקריטית מפני שלא היה מפקד לוחם באזור זה. לכן, תפסתי פיקוד על הכוח בנוסף לחיפוי רפואי בשטח. בהמשך כוח השייטת הגיע לחלץ את הלכודים שבמוצב, האר"ן התחיל לקבל צורה כמו בתו"ל, סרקנו פציעות של עשרות חיילים בדרגות פציעה שונות. לפתע, עיני קלטה פצוע שוכב על אלונקה עם שמיכת מילוט, חיזור כסיד ועיניו סגורות. רצתי אליו עם חשש כבד בלב לבצע גרזי להכרה ועיניו נפתחו, נשימת רווחה וביצוע מדדים מהירים. לא היה מט"ב בנמצא, הודעתי טלפונית לרופא להכריז שנותנת פלזמה. בהמשך החייל פונה ונודע לי שהפלזמה הצילה את חייו.

אדייק את המשפט של אירנה סנדלר אחות פולניה ממלחה"ע השנייה: "כל אחד שיוכלתי לעזור פיזית או נפשית זאת הצדקה לקיומי ולא סיבה לגאווה". כולנו רקמה אנושית אחת, חייבים לשמור על כל תא ותא בשביל לשמר את כולנו.

אני מקדישה את האות ללוחמים, לפצועים, לחטופים ולגיבורים שנפלו.

נירית הונוולד-קורנפלד

אני נירית הונוולד-קורנפלד, בת 38, נשואה לעינת ואמא ל-4 ילדים. מנהלת אֶקְוִיט של מרפאת קיבוץ בארי.

במסגרת תפקידי אני אחראית על בריאות קהילת בארי, קידום בריאות לחיים ארוכים וטובים, טיפול וליווי יומיומי בכל חברי הקהילה על רצף החיים - מגיל ינקות ועד יומם האחרון.

ביום שבת השבעה באוקטובר, נקראתי לצאת מביתי ולעזוב את משפחתי על מנת לטפל בפצועים מכיתת הכוננות של הקיבוץ. במהלך שעות רבות טיפלתי ביחד עם עמית מן הפרמדיקית וד"ר דניאל לוי ז"ל בפצועים רבים בדרגות שונות. במהלך השעות, כשהיינו נצורים במרפאת השיניים תחת אש בלתי פוסקת של מחבלי החמאס, קיבלתי אינספור פניות מחברי הקהילה שזועקים לעזרה - פצועי ירי, נפגעי כוויזות, שאיפת עשן, חרדה ועוד. הנחתי אותם לטיפול הראשוני הכון בכדי לתת אופטימיות ותקווה עד שהחילוץ יגיע. כל השעות האלה במרפאת השיניים לחמו והגנו עלינו שחר צמח ואיתן חדד ז"ל מצוות כיתת הכוננות. בשעות הצהריים מרפאת השיניים כותרה על ידי המחבלים ונאלצתי להתחבא. לאחר 9 שעות חולצתי על ידי הצבא וכאשר יצאתי ממרפאת השיניים, כשאתי רק יאיר אביטל - פצוע קשה, ראיתי שכל יתר אנשי הרפואה וצוות כיתת הכוננות שהיו איתי נרצחו במקום. לאחר שחולצתי ממרפאת השיניים ורצו לפנות אותי מהקיבוץ סירבתי, התעקשתי והתחננתי שיאפשרו לי לחלץ את משפחתי. בסופו של דבר, כוח קטן של הצבא התרצה וחזר איתי תחת אש לחלץ את המשפחה שלי שהייתה נצורה 13 שעות בממ"ד.

כאחות במקצועי, למדתי שאומץ הוא לא היעדר פחד, אלא הניצחון עליו. האיש האמיץ הוא לא זה שלא מרגיש פחד, אלא זה שמנצח את הפחד הזה. (גלסון מנדלה). תחושת הכשלון הייתה גדולה ובלתי נתפסת במהלך כל אותה שבת. התחושה הלכה וגדלה לאחר השבעה באוקטובר כשהבנו בדיעבד את גודל המחדל. אך עם זאת, היו אנשים, אזרחים וחיילים אמיצים שחדרו לקיבוץ בדרך לא דרך, נלחמו וקיפחו את חייהם על מנת להציל ולחלץ את אנשי הקהילה מהתופת.

אני רוצה להקדיש את אות ההוקרה לכל מי שנרצח בבארי, לחברי כיתת הכוננות, לחברי לצוות הרפואי ולחטופים כולם שחיבים לחזור עכשיו! אני רוצה גם להודות למשפחתי שהחזיקה אותי בשעות הכי קשות של חיי.

נתנאל פוקסברומר

אני נתנאל פוקסברומר, נשוי ואב לחמישה. חבר סגל הוראה במרכז האקדמי לב, סגן מנהלת האקדמיה בבית אבות ומייסד עמותת "כל ישראל אחים ואחיות" המאגדת תחתיה אחים, אחיות וסטודנטים לאקדמיה מהמגזר הדתי-חרדי. בעל תואר שני בבריאות הציבור, מהאוניברסיטה העברית. כיום בהשלמת תזה במחקר העוסק ב"השפעת המלחמה על גיל השלישי"

בשמיני לאוקטובר גייסתי ביחד עם שותפי לעמותה, אחים, אחיות וסטודנטים, לעזרה בבתי חולים ובתי אבות, אשר סבלו ממחסור באנשי צוות.

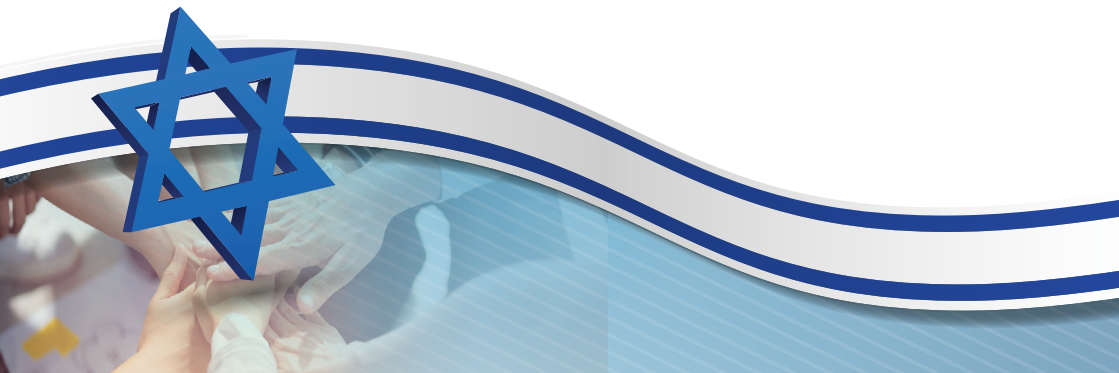
עוד באותו שבוע, יצרנו שיתוף פעולה עם המרכז האקדמי לב לביצוע השתלמויות לאחים ואחיות עם מאות משתתפים לצורך ריענון ידע ברפואת חירום, השגנו תרומות מהארץ והעולם לציוד רפואי לאחים ואחיות שבשטח, נתנו מענה לתושבים המפונים במלונות וכן לחולים וקשישים אשר לא יכלו להתפנות מבתיהם והיו זקוקים לטיפול רפואי תחת אש.

כאח מהמגזר החרדי, אני מאמין כי ככל שיהיו יותר אחים ואחיות מהמגזר החרדי, נוכל לתת מענה המונגש תרבותית ובכך תעלה המודעות לבריאות נכונה וטובה בחירום ובטגרה.

בהיותי מרצה, אני מוכיח כי ניתן להתעלות על כל קושי ומחסום, אני מהווה דוגמא חיה לסטודנטים חרדיים החוששים מהאקדמיה - מיכולת השלמת פערים לימודיים ותרבותיים. אני משתדל ללמד ולבצע בכל מקום ובכל דבר להוציא את המיטב ולא להתפשר על האיכות.

המשפט המלווה אותי הוא "געת ומצאת תאמין".

אני מתכבד לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד כל האחים והאחיות חברי העמותה ומשפחותיהם אשר עושים הכל למען הזולת ולמען צוותי ההוראה המגדלים את דור העתיד.

רוית לביא

שמי רוית לביא, אני מנהלת האֶחִיות במרפאת הילדים של שירותי בריאות כללית בעיר הרצליה, עובדת במרפאת אכילה לגיל הרך ופועלת רבות לקידום ההנקה בכלל ובקרב קהילת הלהט"ב בפרט. אני גאה להיות אחות משנת 1995.

החל מהשבעה באוקטובר, בנוסף לכל תפקידיי השוטפים, אני מטפלת בתושבים שפונו מבתיהם להרצליה ולשפיים ומרכזת את הטיפול במשפחות (בהם שישה ילדים) ששבו אלינו מהשבי.

הטיפול והליווי נבנים באופן ייחודי לכל משפחה, לפי צרכיה והרכבה. זהו מסע שבו אני מלווה כל אחת ואחד בגמישות טיפולית, תוך התמודדות עם מנעד רחב של רגשות.

במהלך הליווי אני משתמשת בכלים שונים שרכשתי ומטפלת באתרים מגוונים גם מחוץ לבית שבו הם שוהים כגון גן שעשועים, חוף הים, חוות סוסים ושהיה בטבע.

בנוסף, אני מתאמת את כל הטיפול הרפואי והפרא-רפואי במטרה להנגיש עד כמה שניתן את הטיפול ולהגיע למקום שנוח ובטוח עבורם, יחד עם צוות מקומי מלווה. כל זאת מתוך רצון להשיב להם את תחושת האמון, הביטחון והשליטה שפגעו כל כך במהלך שהותם בשבי.

כחלק מהליווי רתמתי בעלי מקצוע מתנדבים שמסייעים בשיטות טיפול מיוחדות כמו טיפול באמצעות כלבים ורכיבה טיפולית. כל אלו תורמים לביטחון האישי של השבים וניתנים בהתנדבות מלאה.

לתהליך הליווי של השבים ובני משפחותיהם יש אחריות גדולה לצד גאווה.

מרגש לראות את השינוי שחל בשבים עם הזמן: המבע השטוח נעלם, מתחילים לראות חיוך על הפנים, ההומור השחור מתחיל לשקוע ולחלוף ומפנה מקום למסרים אחרים. בזכות הליווי הצמוד נרקמו בינינו קשרים שהם הרבה מעבר ל"מטפל-מטופל", הם יודעים שאני נמצאת שם בשבילם במהלך כל היממה ובכל ימות השבוע.

הלוואי שאוכל להיות שם בשביל עוד רבים אחרים!

תודה רבה לבני משפחתי המבינים, התומכים והגאים. לבן זוגי עוזי ולילדי נוי ושגיב שמאמינים בי וביכולתי וגורמים לי להאמין שתמיד יש מקום לתקווה.

ריטה אורי

שמי ריטה אורי, בת 63. אני עובדת כאחות כ-40 שנה במרכז לבריאות הנפש באר יעקב, מרביתן ביחידות סגורות.

אני האחות האחראית של חדר המיון. זהו חדר המיון הפסיכיאטרי המוביל במספר הפניות בארץ ומשרת אזור גיאוגרפי גדול. מגוון הסיבות לפנייה למיון הפסיכיאטרי הוא עצום וכולל בתוכו אנשים בוגרים מכל סוגי האוכלוסייה, חיילים, תיירים ומהגרי עבודה. בשבעה באוקטובר איבדתי את בני הצעיר - בן שנרצח כשהשתתף במסיבת ה"נובה" ברעים. בן היה לוחם גבעתי שנלחם בעזה במבצע "צוק איתן", סבל מתסמונת בתר-דחק, השתקם ואף סייע לאחרים ברכישת מיומנויות התמודדות עם פוסט טראומה. כחודש לאחר הירצחו של בן, שבתי לעבודתי בחדר המיון.

אני מרגישה הזדהות מיוחדת עם נפגעי הטבח המגיעים למיון ועם בני משפחותיהם. לכן, אני מנסה לעזור מתוך ניסיוני וכאבי האישי. לכל הניצולים שטיפלתי אמרתי שאני שמחה עבורם ועבור בני משפחותיהם שהם ניצלו ושחשוב לספר על האירוע הטראומתי עבור הדורות הבאים.

אני מבקשת להדגיש שבמיוחד בתקופה זו, בה משפחות רבות חוו אובדן של היקר מכל, בטבח הנורא ובמלחמה במחבלים בעזה, עלינו לפתוח את ליבנו למי שסובל מקשיים ולזכור כי אין בושה בחיפוש משענת מקצועית לעיבוד האובדן. צוות המיון, אנכי ובטוחני שכל אנשי המקצוע האחרים, ישמחו לתת כתף וסיוע ככל שיידרש.

אני מודה לצוות משרד האחות הראשית במרכז הרפואי ובמיוחד למפקחת מירי לוי, למנהל האֶחִיות ולאחות הראשית הארצית על שמצאו אותי כמתאימה לכבוד זה.

אני מבקשת להקדיש את הוקרה זה לבעלי מנשה, לבני אדם, לביתי רעות ולצוות אותו אני מנהלת.

אני מאחלת לכולנו שנמצא את הכוחות להתמודד עם המציאות הקשה. שנהווה השראה למטופלים ולסובלים, ממש כפי שהיה בני בן רוצה וכך עשה בעצמו.

רעות קלרמן

אני רעות קלרמן, נשואה ואם לתשעה ילדים, מתגוררת בישוב נווה שבעוטף עזה.

מזה 16 שנה אני עובדת במכבי שרותי בריאות, כמנהלת אֶחִיות ואחות קהילה בשתי מרפאות מכבי במועצה האזורית אשכול. במסגרת עבודתי, אני מנהלת את הטיפול הכוללני במטופלים אקוטיים וכרוניים, את יחידת טיפולי הבית והטיפול בפצעים.

בשמחת תורה, השביעי באוקטובר נקראתי מביתי לטפל בפצועים בבית חולים שדה שהוקם בישוב לקליטת פצועים.

הגיעו פצועים בדרגות פציעה שונות ואף הרוגים שהובאו מהאיזור. חלק מהפצועים היו קשים לזיהוי ורק לאחר שקראו בשמי גיליתי שמדובר בחברים ומכרים. המשימה של הצלת הפצועים יחד עם ההיכרות האישית עם חלקם, נטעו כוח ועידוד להמשיך למרות התנאים הקשים וההמתנה הארוכה למסוק שלא היה ידוע מתי יגיע.

בהמשך, הציוד אזל.

נסענו להביא ציוד מהמרפאה בישוב הסמוך. לא הבנתי ולא קלטתי כמה הדרך מסוכנת. העמסתי ציוד וחזרתי לישוב ב"ה בשלום להמשיך לטפל בפצועים.

בהמשך היום, יצרתי קשר עם משפחות הפצועים שחיפשו את יקיריהם. עדכנתי אותם לגבי מצב יקיריהם ולאן הועברו. השיחות עם המשפחות היו משמעותיות והקלו עליהם בטלטלה שבין התקווה לייאוש.

בימים שאחרי, השתתפתי בהלוויות ובניחומי האבלים, יצרתי קשר עם המשפחות שבני משפחותיהם נרצחו או נחטפו, השתדלתי לתמוך ולסייע ככל שניתן.

אני מאמינה שכוחו של עם ישראל בנתינה ובהבאת הטוב לעולם, מתוך הכאב והחושך יצמח יותר, מתוך צירי הלידה תצא בעז"ה לידה גדולה ומשמחת.

זה מה שנותן לי כוח להמשיך.

לכבוד האחיות והאחים שעובדים בקהילה ונותנים את הלב והנשמה למטופלים.

שושי דיאמנט

אני שושי דיאמנט, בת 56, אמא ל-4 ילדים וסבתא ל-4 נכדים, חברת קיבוץ צאלים שבמועצה אזורית אשכול.

את דרכי המקצועית התחלתי כאחות חיילת במחלקה האורטופדית בבית החולים "סורוקה", בדרך כ-20 שנים ב"נאות בארי" שבקיבוץ בארי והיום אחות במחלקת שיקום נויורולוגי ב"עדי נגב- נחלת ערן".

כאחות, אני מודה על הזכות הגדולה שניתנה לי לטפל ולשקם חולים ופצועים, לתמוך ולהכיל הן את המטופל והן את משפחתו העוטפת.

בשבעה באוקטובר, בזמן מתקפת הטרור האכזרית, נכנסו לקיבוץ בריצה ובבהלה גדולה כ-380 אנשים ממסיבת ה"נובה" ברעים כשחלקם פצועים ומדממים.

תוך כדי ירי הרקטות הבלתי פוסק, מתוך אחדות גורל וערבות הדדית, הגעתי למרפאה יחד עם שתי אחיות נוספות, שושי ודיתה, והענקנו טיפול ראשוני במטרה להציל חיי אדם. אמנם לא התכוננו לאירוע בסדר גודל כזה בקיבוץ, אבל אודות לתרגולות לחירום שאנו מבצעים בצורה עיתית בבית החולים הצלחנו לנהל את האירוע הזה שנמשך שעות ארוכות.

מתן סיוע והענקת טיפול לפצוע או חולה בשעתו הקשה זורם בדמי מאז ומתמיד והסיפוק שאני מקבלת בסוף כל יום הוא המנוע שבלעדיו לא הייתי יכולה להמשיך לבצע את תפקידי.

אני מבקשת להקדיש את אות ההוקרה המכובד:

לזכרו של אלחנן קלמנזון ז"ל ולכבוד אחיו מנחם ואחינו איתאל זוהר, שחילצו בחירוף נפש, עוז וגבורה עשרות מחבריי בקיבוץ בארי.

לזכרם של חבריי מקהילת בארי היקרה שנרצחו, לנצח תישארו בליבי.

